

ἡ μετέγχυσις ἢ μετὰγγις τοῦ αἵματος ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλου φλέβας, ἢ μετὰδοσις μέρους τῆς ζωῆς τοῦ ἑνὸς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου. Εἰς τὰς τελευταίας ἐφημερίδας τῶν γαλλικῶν νοσοκομείων ἀπαντῶμεν ὅτι γυνή, σφοδρὰν αἱμορραγίαν παθοῦσα πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ μετ' αὐτὸν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, ἐκινδύνευε νὰ ἐκπνεύσῃ. Τὸ σῶμά της εἶχε ψυχρανθῇ, ἡ κυκλοφορία τοῦ ὀλίγου μείναντος αἵματος ἐφαίνετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐτοιμὴ νὰ παύσῃ· ὁ σφίγμὸς ἦν ταχὺς, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ διεκόπτετο, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔμενε μόνον λεπτή τις ὑποτρέμουσα καὶ κυμαίνουσα κίνησις. Τότε ὁ ἰατρός Κ. Νελάτων, βλέπων τὸν θάνατον ἐπικείμενον, ἀπεφάνισε νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἑκτακτον τοῦ θεραπευτικὸν τρόπον, εἰς ὃν φιλανθρωπῶς προσέφερε τὸ αἷμά του εἰς τῶν νοσοκόμων, ὁ Κ. Δουφούρ. Ὁ ἰατρός λοιπὸν ἠνέωξεν εὐρέως μίαν τῶν φλεβῶν τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, καὶ τὸ γενναίως ἐκρέον αἷμα ἐδέξατο εἰς λεκάνην διατηροῦσαν θερμότητα 35⁰ τοῦ ἑκατομμυρίου θερμομέτρου, ἀπ' αὐτῆς δὲ τὸ ἔχυσε τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς κλυστήριον ἔχον τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν.

Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο, ὁ ἰατρός διὰ τομῆς 2 ὑφεκατομμέτρων εὐρείας εἰς τὸ δέρμα, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλικὴν μέσσην φλέβα τῆς ἀσθενοῦς, ἣτις ἔκειτο ἐστερημένη αἰσθήσεως, καὶ τὴν διήγειρε διὰ κλωστής. Ἐπειτα ἐνέτεμε διὰ ψαλλίδος εἰς τὴν ἄνω τῆς φλεβὸς περιέρεειαν γωνιαίαν ἐντομήν, καὶ εἰσαγαγὼν εἰς αὐτὴν τὸν ἄκρον κωνικὸν σωλῆνα τοῦ κλυστηρίου, ἀφοῦ πρῶτον ἐξέχυσεν ὅλον τὸ ἀφρώδες μέρος τοῦ αἵματος, εἰτέχυσεν βραδέως τὸ περιεχόμενον τοῦ κλυστηρίου, ἦτοι 166 δράμια περίπου καὶ μετὰ 5 λεπτὰ ἄλλα 125, καὶ ἐπέδεσε τὴν μικρὰν πληγὴν τοῦ βραχίονος. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐγχειρήσεως ἡ ἀσθενὴς οὐδὲν ἔδωκε σημεῖον αἰσθήσεως, καὶ οἱ σφίγμοί της ἔμενον ἀμετάβλητοι. Ἀλλὰ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ σφίγμὸς ἐφάνη ὀλίγον ἀναπτυχθεὶς, καὶ βραδύτερος ὀλίγον γενόμενος. Συγχρόνως δ' ἐκινήθη ἡ ἀσθενὴς, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐξέφρασεν ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀναπνοὴν τῆς ἐλευθερωτέραν. Μετὰ ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἡ ἀσθενὴς ἐξῆλκεν, καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα ἡλεγχον βελτίωσιν. Εἰς τὴν βρεταννικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν 1825 ἀπαντῶμεν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Ἀγγλος ἰατρός Δουβλεδάϊ, ἀναγνοὺς περὶ ὁμοίας ἐγχειρήσεως ἐπιτυχῶς γενομένης ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου του Βλονδέλλου, ἐνήργησεν αὐτὴν ὁμοίως ἐπὶ γυναικὸς ἀρτιτόκου καὶ αἱμορραγούσης, ἐγχύσας εἰς τὰς φλέβας αὐτῆς δεκαεὶς οὐγγίαις ἀπὸ τοῦ ἀνδρός της τὸ αἷμα, μέχρις ὅτου ἡ γυνὴ ἤρχισεν αἰσθανομένη ὀλίγον κεφαλοπόνους καὶ ἀνέκραξε, «διὰ τὸν Θεόν, ἰατρεύθην! αἰσθάνομαι ταύρου δύναμιν! καὶ ἐγερθεῖσα ἐπεριπάτησε.

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ Εἰς ΚΙΝΑΝ. Εἰς Κίναν ἐμποροῦσι, Ἰάν-Αἰ καλούμενος φονεύσας τὴν γυναῖκά του, κατεδικάσθη εἰς θανατικὴν ποινὴν δι' αὐπνίας. Κατακλεισθεὶς ἐπομένως εἰς φυλακὴν, παρεδόθη εἰς φρούρησιν τριῶν δεσμοφυλάκων, οἵτινες ἀντηλλάστοντο

ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον στιγμῆς ἀνάπαυσιν οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν νύκτα. Ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἡμέρας τὸσον δεινῶς ἐπάσχευεν, ὥστε παρεκάλει νὰ τὸν φονεύσωσιν ἀποπνίγοντές τον· ἀλλ' ἔζησεν ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας, καὶ μόλις τὴν εἰκοστὴν ἐπελθὼν ὁ θάνατος, τὸν ἀπῆλλαξε τῶν τρομερῶν του βασάνων.

ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΝΩΜΑΛΙΑ. Ἄν πέρουσι ἴδομεν τὰς πεδιάδας μας χιονεσκεπεῖς, τοὺς ῥύακας ἡμῶν δεσμευομένους ὑπὸ παγετοῦ, τὰ πτηνὰ πίπτοντα νεκρὰ ἀπὸ τὰς φωλεάς των ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ τοὺς λεμονῶνας καὶ πορτοκαλεῶνάς μας, τὸ ὠραιότατον φυσικὸν ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἑλλάδος, προῤῥίζους καταστραφέντας, ἂν ἴδομεν τὸν βρεταννικὸν χειμῶνα ἐν πλήρει πανοπλίᾳ ἐπισκεπτόμενον τὴν Ἑλλάδα, δυνάμεθα ἴσως νὰ εἰπώμεν ὅτι αὐτὸς ἀπέδιδεν ἢ ἡ Ἀγγλία ἐδέχθη ἐν 1825 ἐπίσκεψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ θέρους. Τῷ ὄντι, περίεργα ἦσαν τὰ παρουσιασθέντα κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἐν Ἀγγλίᾳ φαινόμενα. Ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας, ἀνυπόφορος εἰς τὸ κλίμα ἐκεῖνο, ἦτον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου 22⁰ Ῥεωόμενου εἰς τὴν σκιάν, 26⁰ εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἐτι μεγαλητέρα εἰς τὰς πόλεις. Ὁ ἀήρ ἐφαίνετο ὡς φυσώμενος ἀπὸ κάμινον. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας αἱ πεδιάδες ἐσχιζόντο εἰς βαθεῖας χασμάδας, τὸ ἑσπέρας τὰ ἐπιπλά ἠκούοντο ἰσχυρῶς παταγοῦντα καὶ ῥηγνύμενα. Οἱ ἄνθρωποι ἀνέπνεον δυσκόλως ἀσθμαίνοντες, τὰ πτηνὰ κατέφευγον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πυλώνων, οἱ ἵπποι, ἀπειρηκότες, κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὁδῶν, καὶ αἱ δημόσιαι ἀμαξαὶ μόνον διὰ νυκτός ἐκυκλοφόρουν. Ὁ κορυθαλὸς ἐτίγα εἰς τοὺς θάμνους, καὶ οἱ θάμνοι καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα εἶχον γυμνωθῇ τῶν φύλλων των. Τῶν γεωμήλων ἐξηράνθη τὸ φυτόν, ἡ ῥίζα δὲν ἀνεπτύχθη, καὶ ἡ τιμὴ ἐπεπλασιάσθη. Αἱ πεδιάδες ὅλαι ἐφαίνοντο μεμαραμέναι. Ἡ συκομορτὴ γενομένη συνήθως κατὰ Σεπτέμβριον, εἶχε τελειώσῃ πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Αὐγούστου. Αἱ θαμναὶς, μὴ εὐρίσκουσαι χλόην, δὲν ἔφερον γάλα, καὶ ὅταν ἔφερον δὲν ἐπῆγγυτο εἰς δοῦτυρον περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου, ἀλλ' ἔμενε ῥευστὸν καὶ ἐλαιώδες. Τῶν ἐξωτικῶν φυτῶν ὠρίμασαν οἱ σπόροι, ὅπερ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε γίνε. Ἀλλ' αἱ ἀνεμῶναι, εἰθισμέναι εἰς τὸ ὁροσερὸν καὶ ὑγρὸν κλίμα, δὲν ἠμπούρεσαν ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν θερμότητα ἐκείνην τῶν τροπικῶν, ἀλλ' ὠχρίασαν, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔαρ δὲν ἦνθησαν πλέον. Προσέτι αἱ πλεῖσται τῶν χρυσαλλίδων ἀπώλεσαν τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων των, καὶ ἐξέπνεον εἰς τὰς πεδιάδας, ὅταν κατάρθουν νὰ διαφεύγωσι τὴν δίωξιν τῶν λιμωττόντων πτηνῶν. Μόλις κατὰ τὸν Ἰούνιον καὶ τὸν Ἰούλιον ἐπεσον σπάνιαί τινες βανίδες βροχῆς, καὶ ὅταν τὸ φθινόπωρον ἢ βροχὴ ἤρχισαν ἄφρονος, διὰ μιᾶς τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ἀνέθαλον μετὰ μεγίστης ὁρμῆς καὶ δυνάμεως ὡς παρ' ἡμῖν τὰ καλῆς γῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς καταλήλου ἐργασίας τυγχάνοντα. Συγχρόνως ὁμοῦς ἡ μετὰβασις ἐκ τοῦ ξηροῦ θέρους εἰς τὸ ὑγρὸν μετόπωρον ἐπέφερε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὃ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἑκτα-

κτος εκείνος χειμῶν, θανατηφόρους ἀσθινείας εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλο δὲ περίεργον φαινόμενον τοῦ θε-
ρους εκείνου ἦτον, ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ μεγάλου
καύτωνος διάφοροι πεδιάδες οὐ μόνον πολλῶν τῆς
Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας ἐπαρχιῶν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ
ἐν Σουηδία, ἐν Ὀλλανδία καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ, ἐνεπρήθη-
σαν αὐτόματα, καὶ αἱ φλόγες μεταδιδόμεναι εἰς ἀ-
περάντους ἐκτάσεις, παλλάκις δὲ κοινωνοῦνται ὑπα-
γείως καὶ ἀναφαινόμεναι πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,
μετέβαλλον εἰς τέφραν τὰ προϊόντα τῶν ἀγώνων τοῦ
γεωργοῦ, τὰς ἐλπίδας τοῦ κτηνοτρόφου, καὶ τὴν καύ-
σιμον ἰλὺν, ἥτις εἶναι πολλῶν μερῶν ὁ μόνος ἀλλὰ
πλούσιος θησαυρός.

Ὁ παρελθὼν χειμῶν κατέπληξε τοὺς κατοίκους
τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ δειλότεροι ἤρχισαν δογματίζον-
τες μεταβολὴν τῆς θερμοκρασίας τοῦ κόσμου, καὶ
κατάψυξιν προμηνύονταν τὸν προσεχῆ αὐτοῦ θάνατον.
Ἀλλ' ἂν μετὰ τὸν πυρετὸν ἐκεῖνον ἐξηκολούθησεν ἡ
Ἀγγλία ζῶσα καὶ οὔτε καὶ κακουχοῦσα, εἶναι ἐ-
λπὶς ὅτι καὶ τὸ ῥίγος τοῦτο δὲν ἦτο διὰ τὴν Ἑλλάδα
θανατηφόρον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

IL SALMISTA SULIOTA, PER EDUARDO
FUSCO. ATENE, Tipografia di F. Carabini e C
Vafa. Dicembre 1850. — Ο ΨΑΛΜΩΔΟΣ ΤΟΥ
ΣΟΥΛΙΟΥ. Μετάφρασις Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ. Πω-
λεῖται παρὰ τῷ Κ. Φίττα, δδὸς Αἰόλου ἀριθμὸς 39
καὶ τιμᾶται δραχμ. 2.

ΑΝΑΓΛΥΦΑ τῶν ἀποθνήσκοντων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς
νεωτέρας Ἑλλάδος: ἐν εἴδει νομισματοσήμεου, ἐκδιδόμε-
να ἀνὰ τέσσαρα κατὰ μῆνα ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ΕΓΓΛΙ-
ΠΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΜΟΙΒΑΙΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ τῶν προσ-
φύγων Ἰταλῶν. Ἐκάστη εἰκὼν τιμᾶται δραχμ. 1 (δρα-
χμὴν Ἀγγελίαν εἰς τὸ ἐξώφυλλον).

FANTASIA e CUORE. Versi di MARCO AN-
TONIO CANINI. Atene, coi tipi di Giovanni
Angelopulo. 1850.

Ὅτε ὁ Φάλαρις τῆς Ἠπείρου, μελετῶν ν' ἀποτείσῃ
τὴν κυριαρχίαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει νομίμου
κυβερνήσεώς του, ἠγωνίζετο νὰ παραλύσῃ καὶ νὰ κα-
ταστρέψῃ διὰ πανουργιῶν, δι' αἵματοχυσίας καὶ δι'
ἐπιβουλῆς πᾶν ὃ τι ὑπώπτευσεν ὡς δυνάμενον ν' ἀντι-
στῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του, πρῶτην διε-
νοήθη νὰ ἐξοντώσῃ τὴν φωνὴν τῶν ἀνδρείων ἰ-
κείνων, οἵτινες, ὡς ἄλλοι λέοντες ἐνεδρεῦντες ἐπὶ
τῶν ἀποτόμων κορυφῶν, ὅπου διετήρουν ἀμίαντον
τὴν ἱερὰν παρακταθήκην τῶν προγόνων των, ἐπέ-
πιπτον κατὰ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, καὶ καθίστων ἀδύ-
νατον τὴν παγίωσιν ἐξουσίας ἀνόμου, καταδιωκομένης
καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ τριετής πόλεμος τοῦ Σουλίου ὑπάρχει τὸ
λαμπρότερον, ἅμα δὲ καὶ τὸ τραγικώτερον ἐπεισό-
διον τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς ἱστορίας. Ἐκεῖ, ἐτελέ-
σθησαν θυσίαι ἀνήμεστοι! Ἐκεῖ γυναῖκες στρατηλα-

τοῦσαι μετέδιδον τὸ πῦρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἰς αὐ-
τὰ τὰ ἄψυχα, καὶ προτιμῶνται τοῦ ὀνείδους τὸν θά-
νατον συνετρίβοντο κατὰ πετρῶν χορεύουσαι καὶ ὑ-
μνωδοῦσαι· ἐκεῖ μεираκία ὑπέστησαν ἀγογγύστων
δυσάνους καὶ σφαγῆς· ἐκεῖ ἄνδρες παρέδωκαν, χάρι-
τῆς πατρίδος, εἰς χεῖρας μεισιφόνους, καὶ συζύγους
καὶ τέκνα, ἐκεῖ καὶ ἱερεῖς, πανοπλίαν ἔχοντες τὸν
θυρεὸν τῆς πίστεως, καὶ δύνανται τὸν σταυρὸν, ἀντι-
παρετάσσοντο κατὰ μυριάδων στρατοῦ, καὶ προ-
εφέροντο δλοκαύτωμα τῇ πατρίδι!

Τὸ ἐνδοξον τοῦτο ἐπεισόδιον ἐκλέξας ἔψαλε διὰ
τοῦ ἀνωτέρω ἀγγελλομένου ποιήματος ὁ Κ. Ἐδουάρ-
δος Φούτκος, τέκνον πολυπαθὲς τῆς πολυπαθοῦς
Ἰταλίας. Ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ 1801 ἔτους καὶ τε-
λευτῶν τὸ 1803, περιγράφει ἱστορικῶς τὰ κυριώ-
τερα συμβάντα τοῦ πολέμου ἐκείνου, καὶ διὰ τοῦ
στόματος τοῦ ἱεροφάντου Σαμουήλ, διαχέει τὰ αἰσθη-
ματα τὰ καταπλέγοντα τὴν νέαν καὶ ὀργωσάν πρὸς
τὴν ἐλευθερίαν καρδίαν του. Θρηνῶν τὰ παθήματα
τοῦ Σουλίου, θρηνεῖ τὰ πεθήματα τῆς ἰδίας πατρίδος,
ὡς ἡ μήτηρ ἥτις, καθὰ λέγει ὁ εὐφραδὴς μεταφραστῆς
του, μυρολογοῦσα ξένον νεκρὸν, μυρολογεῖ τὸν υἱόντης.

Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς οὐχ ἦττον ἐπέτυχε καὶ κατὰ
τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὕμνου. Ὁ ἥρως τοῦ δράματος, ὁ Σα-
μουήλ, ἦτον ἱερεὺς, ἐμφανισθεὶς αἰρήνης ἐν μέσῳ τῶν
Σουλιωτῶν, ὡς προφήτης, ὡς πρόδρομος μέλλοντος
εὐτυχούς. Οὐδεὶς ἐγνώριζε πόθεν ἦλθεν, εἰς οὐδένα
ἦτο γνωστὸς ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς του. Ὁνομάζων
αὐτὸς ἐκυτὸν τελευταίαν κρίσιν, ἐκήρυττεν ὡς ἄλλος
Ἡταίας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρίζετο ὅτι ἐφθασε τὸ
πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ διὰ προρρήσεων καὶ προφη-
τειῶν ἐξῆπτε τὸ θάρρος, καὶ ἐστήριζε τὰς κλονουμέ-
νας διαθήσεις τῶν πολιτοκρουμένων, καὶ πεινῶντων, καὶ
διψῶντων τέκνων τῆς Σελλειδος. Ποτὲ μὲν ἀνατκά-
πτων χάνδακας, ποτὲ δὲ οἰκοδομῶν πύργους καὶ προ-
μυχῶνας, καὶ ἄλλοτε διεσθύνων τὸ πυροβολικόν, αἰεί-
ποτε δὲ προκινδυνεύων, ἐγένετο συνεχῶς ἄφαντος ἐπὶ
πολλὰς ἡμέρας, καὶ εἰσχωρῶν ὡς ἐπαίτης εἰς τὰ
στρατόπεδα τῶν πλεμίων, κατεσκόπευε τὰ σχέδια αὐ-
τῶν, καὶ ἐπληρῆχετο φέρων εἰδήσεις, ζωτροφίας καὶ
θάρρους εἰς τοὺς κατοίκους τῶν βράχων. Τὴν φωνὴν
αὐτοῦ ἤκουον σκιρτῶντες καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες,
καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἠκολούθουν τὴν σταυροφόρον
σημαίναν τῆς τελευταίας κρίσεως. Εὐστύχησεν ἄρα ὁ
συγγραφεὺς παραδεχθεὶς ὕψος γραφικόν, ἐκραντορικόν,
μυστηριώδες. Τοῦτο δὲ, καλλυνόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ
ἐντέχνου τῆς πλοκῆς, καὶ τοῦ ἐρρύθμου καὶ ἀρμονικοῦ
τῆς Ἰταλικῆς γλώττης, θέλγει καὶ πληροῖ ἐνθουσιασμοῦ
τὴν καρδίαν τοῦ ἀναγνώστου.

Ἐκτενύχθημεν τὴν καρδίαν, καὶ φρίσσοντες ἀνέ-
γνωμεν τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ θεοπνεύτου Σαμουήλ,
ὅτι, ἀγωνιζόμενος νὰ καταστείλῃ τὴν ἐπίβουλον φω-
νὴν ἐκείνων οἵτινες εἶχον προτείνει νὰ παραδοθῶσιν,
ἀντιπροτίεινε τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐξορίαν! ὦ! τὴν
ἐξορίαν!... Παύσεις καὶ πρὸς ἡμᾶς φεύγοντας ἄλλοτε
τὴν πατρίδα ἔλεγον αἱ μητέρες·

«Quando v' aggirerete pellegrini importuni
senza lena, senza pace e senza posa fra' popoli